

Paní Kubičková: Narodila jsem se v Praze, 7.5.1932 ve středostavovské rodině.

Filip: Paní Eva Kubičková, rozená Vraná, začala vyprávět svůj životní příběh. Ve vzpomínkách se navrátila do svého dětství, které prožila v Praze Libni v době Protektorátu Čechy a Morava. Když začala okupace, jako sedmiletá se jela podívat na německé vojáky.

Paní Kubičková: Strašlivý počasí bylo, nevlídno, padal mokrý sníh a bylo to hrozný. Mě a moji sestřenicí sebrala babička a jely jsme do vnitřní Prahy, abychom viděly tu hrůzu, která se zmocnila našeho státu. Vojáci byli hrozní, byli promrzlí, protože nebyli dostatečně oblečení. Největší legrace byla, že se vrhli do cukráren a tam se cpali vším možným.

Filip: Rodiče udržovali kontakt s nejmladším bratrem otce, žijícím v obci Lipovec ve východních Čechách. Předávali mu léky a ošacení. Malá Eva si význam návštěv dala do souvislostí až mnohem později.

Paní Kubičková: Tam bylo dost takových lidí, kteří podporovali partyzány, a nakonec někdo je udal. Takže polovinu lidí vybrali a právě můj strýc, teta a bratranec byli na tom velice špatně. Teta byla v Ravensbrucku, vrátila se s podlomeným zdravím a strejda byl v Terezíně v Malé pevnosti a bratranec, toho strčili někam k Baltu k nějakému sedlákovi. Naši měli pořád sbalený kufríčky. Ty jsem objevila pod manželskými postelemi a říkala jsem: „Vy někam jedete?“ A oni říkali: „Ne. Kdyby jsme někam jeli.“ Báli se, že pro ně přijdou.

Filip: 7. května 1945 oslavila třinácté narozeniny, ještě nevěděla, že se blížil konec okupace, konec schovávání se před leteckými nálety.

Paní Kubičková: Byly dost častý, a to mě přivádělo úplně k zoufalství. Když slyším sirénu, tak okamžitě se mi vybaví prostě to, jak jsme běželi dolů do krytu a čekali jsme, co bude.

Filip: Útrapy nebraly konce. Při odchodu Němců zažila největší obavy o svůj život a život svých blízkých.

Paní Kubičková: Vyhnali nás ven všechny, zastřelili tam nějaký sousedy a my jsme museli stát čelem ke zdi hrozně dlouho. Vím, že ze začátku jsem byla úplně hotová a když to trvalo tak hodinu, stáli jsme tam pak skoro přes dvě hodiny, tak už mi to bylo úplně jedno, všechno vymizelo, ty šílený pocity a ten strach o život, co jsem tam viděla, prostě nic.
